

Dr. H.F. Kohlbrugge

Tekst: JOHANNES 6:40

En dit is de wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft, dat een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe.

Mijn Geliefden!

God schenke u te van deze ure allerlei vrede van Hem!

Aldus staat er geschreven in het 10de hoofdstuk van de Brief van Paulus aan de Hebreëen (Vs. 26): "Want zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft daar geen slachtoffer meer over voor de zonden." Ontzettend luiden deze woorden, zij gaan door alles heen, zij treffen diep in het binnenste. Woorden zijn het van de ernst Gods, maar ook woorden van de macht van Zijn liefde; want zij zeggen ons, wat wel het troostrijkste is, dat er een offer voor de zonde is, namelijk Christus, Die Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, en Wiens bloed ons geweten van dode werken reinigt, opdat wij een levenden God gediend hebben. Edoch die woorden zeggen nog iets, wat wij bij de eerste blik er wel zo niet in zoeken; zij zeggen ons, dat wij ons aan dit offer te houden hebben, dat wij naar geen ander moeten omzien, naar geen ander moeten trachten. Want daarom schrijft de Apostel: "Zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben." Voor dit "willens", dat is moedwillig of vrijwillig, zondige is het gevaar bij ons allen zeer groot. Mijn Geliefden! het zit in van onze aller harten; wij willen ons telkens op iets anders verlaten; het hart hoereert de duivelen na; maar God zegt ons in dit woord, dat wij de duivelen niet zullen offeren, maar ons alleen daaraan te houden hebben, dat Christus Zichzelf opgeofferd heeft voor onze zonden, en dat, zo wij ons niet daaraan alleen houden, er voor ons geen andere offerande bestaat die Gode aangenaam zou kunnen zijn en onze zonde zou kunnen wegnemen. Want dit is "het moedwillig of vrijwillig zondigen", waarvan de Apostel hier spreekt, dat wij de leer van Christus laten varen, om het ergens anders te zoeken. De Apostel wil de woorden "willens zondigen" niet zo verstaan hebben, zoals wij ze ons wel door de duivel laten uitleggen: "Gij hebt de kennis der waarheid ontvangen, u bent reeds lang bekeerd, u hebt vergeving uwer zonden bekomen; en nu hebt u dit of dat kwaad bedreven, hetzij met gedachten of metterdaad; dat hebt u moedwillig, vrijwillig gedaan; tegen alle licht, tegen de waarschuwing en bestraffing des Heiligen Geestes in uw binnenste in hebt u het gedaan, en draagt zulke dingen in uw hart om; nu is er geen vergeel ing. nu is er geen offer meer voor u aanwezig." Met dusdanige uitleg houdt de duivel wel menige ziel langer tijd in zijn gevangenis en in de handen der zonden gekneld en veroorzaakt haar allerlei angst en nood; evenwel de Heere weet te verlossen uit zulk een moordenaarskuil.

Bedoeld heeft de Apostel, dat, waar wij de kennis der waarheid ontvangen hebben: dat het gans en al genade is, wij bij zulk een genade hebben te volharden, want alleen in de genade is bedekking en de volheid; waar wij daarentegen deze genade laten varen, daar zou dit een moedwillig zondige zijn. Wanneer wij de genade prijsgeven, dan hebben wij verder geen bedekking meer, dan hebben wij niets.

De satan brengt een andere leer; hij weet wel, dat de mens zich behaaglijk voelt, wanneer hij iets doen kan. of iets gedaan heeft. De mens kan in zijn eigen gerechtigheid, een tijd lang, goed voorwaarts komen; hij kan veel bidden, zoals hij meent, veel spreken en in bijzonder aanzien staan bij anderen, vele goede werken hebben; hij kan, zolang hij nog met alle vezels aan de oude stam is verbonden gebleven, zichzelf wijsmaken, dat hij bij uitstek godvruchtig is, en dat hij de liefde heeft; ja, wee dien, die daaraan zou durven twijfelen! Bovendien vindt hij bij zijn leer altijd nog een stuk geld en eer en een goede naam. Maar waar de navel afgesneden wordt (Ezech. 16:4), daar wordt men ook met zout gewreven; daar ligt ook al het inwendige en uitwendige versneden, en er blijft niets over dan een naakte zondaar en een God, die men te geloven heeft naar de uitspraken van Zijn woord. Zulk een leven wil menigeen niet behagen; hij weet zeer goed, hoe het met de genade gesteld is, en desniettemin zoekt hij het in de werken, in de gestalten zijns harten en in het uiterlijk doorkomen, in plaats van in het geloof bij de genade te blijven. Hij meent in de weg der eigengerechtigheid de zonde en de nood meester te zullen worden, en gelooft de duivel, die hem op allerlei wijze influistert: "Als gij u zo alleen aan de genade houdt, dan bent u verloren." Wij moeten nu evenwel dit goed leren verstaan, dat wij juist dan verloren zijn, wanneer wij ons niet in onze verlorenheid uitsluitend aan de genade houden; vervolgens, dat juist dit een vrijwillig zondige is, wanneer wij ons niet, midden in onze onreinheden, aan de enige reiniging door het bloed en de Geest van Christus houden, om in waarheid gereinigd te zijn. Hierbij vragen wij: Is dan zulks Gode welbehaaglijk? En het antwoord daarop is: Ja gewis, zo is het Gode welbehaaglijk. Dat wil ik u heden prediken.

Naar aanleiding der voorgelezen woorden bemoedigen wij elkander:

1. de Zoon te aanschouwen;
2. ons op Hem te verlaten; en
3. onderzoeken wij, hoe zulks in de hemel opgenomen wordt.

I.

Bemoedigen wij elkander, de Zoon te aanschouwen.

Hebben wij er moed toe nodig, om de Zoon te aanschouwen, Mijn Geliefden? Ja, gewis; geloofsmoed hebben wij daartoe nodig. Dat gaat zo gemakkelijk niet, om vrolijk te belijden: "Ik ben zwart, nochtans liefelijk, gij dochters van Jeruzalem!" (Hoogl. 1: 5) Waar vestigen wij ons oog op, wat nemen wij in overweging? Wij letten op onszelf; en al naardat wij onszelf bevinden, beschouwen wij onze Heere. Zijn wij goed, dan is de Zoon ook goed; zijn wij bekwaam, dan is de Heere het ook; zijn wij bruikbaar, dan ook onze Heiland; maar zijn wij zwart, dan is de Heere ook zwart; heeft de nacht der zonde en des ongeloofs ons omgeven, dan is het ons, alsof de Heere heinde noch verre te vinden ware. Een "Heiland van zondaren", een "Helper uit de nood", zo noemen wij Hem; maar als zonde en nood er werkelijk zijn, dan willen wij niets van Hem zien; dan zien wij niets dan straf, veroordeling en ondergang. Als wij het leven in onze hand vinden, dan zingen wij: "*De Koning leve!*" Maar worden wij gewaar, dat er in ons niets dan dood te vinden is, en wij een doden hond gelijk zijn (2 Sam. 9: 8), dan laten wij weldra het hoofd hangen, en het is alsof onze grote God en Heiland ook dood ware.

Hebben wij in ons huis en in ons hart geen bijzondere dingen, die ons in de weg zijn, o dan is de Heere Jezus zo een lieve Heiland, en o, hoe heerlijk gaat het dan alles toe! Hoe goed heeft men het! Hoe vredig kan men inslapen! Doen zich evenwel in ons huis of in ons hart gevallen voor, die ons in de weg zijn, hetzij met vrouw en kind, of met man en kind, of andere zaken gedaan is het dan met de vorige heerlijkheid, en wie nog gisteren een held was, die ligt heden ter aarde neer; gedaan is het met alle sieraad, men ziet niets dan zonde en nood, men ziet op zichzelf of op vlees, maar van de Zoon ziet men niets. Het gaat ons in velerlei opzicht, als het Petrus ging; toen deze de Heere op de zee zag wandelen, zeide hij: "Heere, indien u het zijt, zo gebied mij tot U te komen op het water!" Maar zodra hij een sterke wind zag, werd hij bevreesd en begon te zinken. (Matth. 14:28 vv) Daarom zeg ik, dat wij *geloofsmoed* nodig hebben om de Zoon te aanschouwen. Maar geloofsmoed, wat is dat voor een ding? Ja, dat is nooit wat wij er ons

van voorstellen. Wij stellen ons het geloof graag voor als een hand, waarmee wij de genade, de weldaad van Christus aannemen, en de geloofsmoed als een blijmoedigheid, om dezelve aan te nemen. Maar bij zodanige voorstelling kan men het lange tijd over "aannemen en niet aannemen" onder elkander en ook bij zichzelf oneens zijn. Waar wordt echter het aannemen zelf gevonden? Ik denk, dat tot geloofsmoed iets behoort, wat in het algemeen tot moed behoort, dat is: een diep gevoel van de rampzaligen toestand, waarin ik mij op het ogenblik bevind, van "verloren te zijn", en een snel besluit om juist dat middel aan te grijpen, dat in dit ogenblik mij alleen helpen, mij alleen redden kan, en zonder hetwelk ik gewis moet omkomen. *Uit de Wet is de kennis der zonde.* Wie derhalve een diep besef er van heeft, dat de Wet haar eeuwige geldigheid handhaaft, dat dezelve door ons in generlei opzicht mag geschonden worden, ja dat zij, zoals zij geestelijk is, ook alles geestelijk oordeelt, die heeft ook een diep gevoel van Zijn verlorenheid; want bij de zodanige is het alles uit en voorbij, is het een volstrekt afgesneden zaak; hij heeft niets meer in te brengen in de dingen Gods, hij kan er zich ook niets van aanmatigen. Zulk een kan zich met de vraag niet ophouden, of hij geloven kan; hij moet, want hij voelt zich gans en al verloren; daarom grijpt hij dat enige middel aan, dat hem in zulk een ogenblik van nood en angst redden kan; hij neemt zijn toevlucht tot een Ontfermer; hij maakt zich, met de tollenaar, tot de Heere op, slaat op zijn borst en zegt: *O God, wees mij, de zondaar, genadig!*

Dat noem ik geloofsmoed, zo iets te zeggen, al is het met neergeslagen ogen. Het middel, waarin alleen onze hulpe is, aangegrepen. De mens heeft zijnen eigen wil niet opgevolgd, om zelf te verbeteren wat hij verdorven heeft; en de duivel heeft Zijn wil niet verkregen, die de mens van het toevluchtnemen tot de genade zo graag afhoudt door de voorstelling, dat zijn nood en zijn zonde te groot zijn. Wie nu met zulk een moed de Zoon aanschouwt, bij die zal, onder dit aanschouwen, de moed toenemen, zodat ten laatste elke vrees door de liefde uitgedreven wordt. (1 Joh. 4: 18) De Joden zagen toenmaals Jezus, toen de Heere zeide: "Wie de Zoon aanschouwt", maar zij zagen niet, wat in deze Jezus verborgen lag. Zij aanschouwden Hem met vleselijke ogen; deswege zeiden zij van Hem: "Is deze niet Jezus, de zoon van Jozef, wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt deze dan: Ik ben uit de hemel neergedaald?" (Joh. 6:42) Van zulk zien met vleselijke ogen sprak echter de Heere niet; Hij sprak van zulk een aanschouwen, waarbij Hij erkend werd voor hetgeen Hij is. Dit was derhalve niet een bloot zien op Hem, maar veelmeer een aanschouwen van Hem en een betrachten met het gemoed, welk een zaligheid er in Hem lag, wat Hij eigenlijk was, en waartoe Hij van de Vader gezonden was. Zo zag Nathanaël Hem eens, en Hem ziende, riep hij uit: "Rabbi, Gij zijt de Zoon van God, Gij zijt de Koning Israëls." (Joh. 1: 50) Bij zulk een aanschouwen en betrachten komt het uit het hart uit: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk; zulk een is mijn Liefste." (Hoogl. 5:16) "Uw ogen zullen de Koning zien in Zijne schoonheid, zodat uw hart zich verwonderen zal", zo luidt de voorzegging aan de Gemeente. De Gemeente heeft Hem aanschouwd, zij aanschouwt Hem, en ook wij moeten Hem aanschouwen.

Wie is Hij?

Hij noemt Zich hier de Zoon. Als ik weg noch steg weet, dan verheug ik mij iemand in het oog te krijgen, van wie ik vertrouwen kan, dat hij met de weg goed bekend is; als ik in ogenblikkelijk gevaar en nood verkeer, dan springt het hart in mij op van blijdschap, wanneer ik een machtige vriend zie, die het verstaat mij te redden. En waarheen zullen wij zien bij al de nood der zonde, bij al het gevoel van ellende en verlorenheid? Waarheen zullen wij zien, als ons het geweten aanklaagt, dat wij tegen alle geboden Gods gezondigd en geen van dezelve gehouden hebben? Waarheen zullen wij zien, als de gedachte rijst: Hoe! U wilt God aanschouwen, u hebt immers niets dan zonde? Waarheen, als de ernstige vraag op ons aankomt: Hoe bent u dan echter rechtvaardig voor God? U hebt immers niets aan te wijzen, waarmee u voor God zoudt kunnen bestaan? Wij hebben de Zoon te aanschouwen, op de Zoon te zien; dit is het wat Hijzelf uitspreekt. Welke kracht ligt dan in het woord "Zoon"? Wel, deze kracht, dat Hij des Vaders ingewanden is, Zijn hart, Zijn enig en ander Ik, hetwelk de Vader uit Zichzelf gegenereerd heeft, om Zichzelf door Hem aan ons te openbaren, zodat wie Hem ziet, ook de Vader gezien heeft. God heeft Zich met ons niet kunnen inlaten; toen heeft Hij echter de Zoon gezonden, en Hem ons gegeven tot onze Profeet,

Hogepriester en Koning. Door Hem kunnen wij weten, of God gedachten des vredes over ons heeft of niet.

- Wie nu de Zoon aanschouwt, betracht, die aanschouwt en betracht te gelijkertijd de Vader, want de Zoon is uit de ingewanden des Vaders voortgekomen. Ziet hij echter hier de Zoon, dan ziet hij Hem hier in Zijn woord; hij aanschouwt de Zoon, zoals eertijds Israël de rode koe aanschouwde, het lam, dat geslacht werd het rund, dat zonde werd voor hem, of de zondebok, die op het altaar in de vlammen opvoer.
- Wie nu de Zoon hier zo aanschouwt, zoals Deze alles voor ons geworden is, die aanschouwt ook de Vader in de hemelen, de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, als zodanig, dat Hij geheel is, zoals de Zoon.
- Als wij de Zoon aanschouwen en betrachten, zoals Hij hier op aarde was, dan zien wij Een, Die in het vlees gekomen is; dan zien wij Hem, hoewel op zichzelf beschouwd zonder zonde en de HEERE uit de hemel, daarheen gaan als zijnde nochtans zonde voor ons gemaakt. Hij gaat daarheen in de ellendige toestand, waarin wij ons bevinden door onze afval van God, in ons van-God-vervreemd zijn; Hij draagt al onze zonden; geen zonde kan er zijn, die Hij niet op Zich genomen had, en Hij laat Zich tot zonde maken, opdat wij zouden Zijn gerechtigheid Gods in Hem. (2 Kor. 5: 21) Hij gaat daarheen in al onze zwakheden, in onze gehele onbekwaamheid, in onze schande en smaadheid, een Zoon des mensen. een vloek voor ons. (Gal. 3: 13) Hij gaat daarheen, in alle dingen verzocht zijnde (Hebr. 4: 15); Hij leert gehoorzaamheid, hoewel Hij de Zoon is, uit hetgeen Hij lijdt (Hebr. 5: 8), is gehoorzaam tot de dood toe (Fil. 2: 8), en laat Zich in onze plaats van af het begin tot aan het einde Zijns levens op aarde geheel teniet doen, nadat Hij evenals de kinderen des vleses en des bloeds was deelachtig geworden. (Hebr. 2: 14)

Om Hem evenwel zó te aanschouwen, zo te betrachten, hebben wij te erkennen, dat wij vlees zijn; dat het voor het vlees onmogelijk is, Gods wil te doen en Zijn geboden te bewaren; dat het met het vlees ten aanzien van de Wet uit en voorbij is, terwijl het nochtans schuldig is zich weer tot Geest te maken en de Wet geheel en in al haar delen te volbrengen, en zulks te doen met geheel het hart, met geheel de ziel, en met alle krachten, zoals zij geestelijk oordeelt. Wanneer echter de Israëliet gezondigd had, zo moest hij Gode een lam brengen; op dit lam moest hij zijn zonde leggen, op dit lam steunen; dit lam, dit onschuldige lam, was zijn zonde; dit lam moest hij laten slachten; dit lam, dat is zijn zonde ging in vlammen op, dat was de Heere een liefelijke reuk; de zondaar zag het, geloofde het, en ging gerechtvaardigd naar zijn huis. Het lam was "zijn zonde", en hij had "de gerechtigheid" van het onschuldige lam; daarmee was hij bedekt. Zo wilde het God. (Vergelijk Levit. 1) Als iemand van onze zonde heeft, gelijk wij immers allen ook voortdurend zonde hebben en zondaren zijn, Zo heeft hij met zijn zonde in de hemel te komen, dat is: hij heeft met Christus, het Lam Gods, voor de Troon te komen, op Hem als 't ware op Zijn hoofd moet hij steunen en op Hem zijn zonde leggen; daarmee moet hij erkennen, dat hijzelf met zijn zonde de slachting van dit Lam veroorzaakt heeft, erkennen, dat hijzelf met zijn zonde het Lam op het altaar gebracht, aan het kruis geklonken heeft, maar ook erkennen, dat juist dit alles naar de tevoren bepaalde Raad Gods zo geschied is, opdat hij, de zondaar, gerechtvaardigd zou gaan naar zijn huis. Hij aanschouwd, hij betrachte de Zoon als zijn zonde, voor hem "in de vuurgloed der liefde" gebraden, en hij zie zichzelf aan als de gerechtvaardigde in des Zoons gerechtigheid, bedekt met de onschuld onvolkomen heiligheid des Zoons. Al wie de Zoon als zodanig aanschouwt, die aanschouwt in de Zoon de Vader des Zoons én Zijn Vader, want immers tot zulk een doel heeft Hem de Vader gegeven.

Intussen om de Zoon als zulk een te betrachten, Die van de Vader is gegeven, om zonde weg te nemen en gerechtigheid aan te brengen, moet men inderdaad zonde hebben, en niet kleine, ook niet weinige zonden, nee, daar moet alles zonde zijn, wat in en aan ons is, anders aanschouwen wij Hem niet recht. Ja, alleen dan aanschouwen wij de Zoon recht, wanneer wij Hem geheel aanschouwen als Dien, Die onze zonden op Zich genomen en weggedragen heeft aan het vervloekte hout des kruises, Die ze in Zijn lichaam

uit het midden heeft weggedaan en een eeuwige gerechtigheid heeft aangebracht in Zijn bloed, zodat in Gods ogen aan Zijn volk geen zonde meer is, maar enkel gerechtigheid, zegen en leven.

II.

Een wonderspreuk is het uit de mond onzes Heeren: "Wie de Zoon aanschouwt." Daarmee is zo veel gezegd als: Indien wij op de Zoon zien, dan zijn wij genezen. Hoe ook door de slang gebeten, zo wij Hem aanzien, dan zijn wij genezen; gelijk ook de kinderen Israëls, die van de slang gebeten waren, niet stierven, wanneer zij de koperen slang, die Mozes in de woestijn had opgericht, aanzagen. Zo mogen wij ons echter ook op Hem verlaten. Daarom zegt de Heere: "Wie de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, dat is met andere woorden: zich op Hem verlaat.

Twee dingen hebben wij hier, waarop alles aankomt.

- Het eerste is: dat wij de Zoon aanschouwen, betrachten;
- het tweede: dat wij, Hem aanschouwende, Hem betrachtende, ons op Hem verlaten.

Menigeen denkt, wat ik ook wel gedacht heb: Ja, dat aanschouwen is niets, maar het "in Hem geloven", dat is juist de hoofdzaak. Hoe kom ik nu aan het geloof?

Maar zo te denken is geheel verkeerd van ons, want daardoor maken wij het geloof tot iets, wat nog groter zou zijn, dan de Zoon te aanschouwen. Indien wij evenwel de Zoon goed aanschouwen, dan is het geloof er weldra vanzelf aanwezig; want als wij onze Heere goed in het oog krijgen, dan wordt, als de bliksem zo snel, de liefde wakker en zij omvat zulk een getrouwe Heiland met beide armen, laat Hem ook in het geheel niet meer los, totdat men de zegen heeft.

Ik weet verscheiden zaken uit het dagelijks leven te noemen, waarvan men volstrekt moet weten, of er op te vertrouwen is, bijvoorbeeld : de grond en bodem moet kunnen houden, waarop ik mij met zware voorwerpen bevind; een schip moet goed gebouwd zijn, zo ik mij daarmee op de wereldzee begeven zal; van de geneesheer wil ik volstrekt weten, wat hij aangaande de zekerheid der herstelling van mijn ziel denkt. En zolang ik niet weet, of de nagel, waaraan ik gezondheid, leven, doorkomen vermogen en wat mij verder het dierbaarst is moet hangen vastzit en zal blijven vastzitten, heb ik geen rust of duur, totdat de nagel diep in de muur is ingeslagen, of totdat de deskundige mij gezegd heeft: Hier is geen gevaar, hechte balken liggen onder deze grond.

Wie het er om gaat te weten, waar de Wet en waar zijn zonde gebleven zijn, die kan rust noch duur hebben, totdat hij weet, dat God Zelf de Wet voor hem begraven heeft (Deuter. 34), opdat hij niet verder hoererij er mede bedrijve, en dat ook voor hem het verbond geldt: niet Mozes zal het doen, maar IK zal maken, dat gij in Mijn geboden zult gewandeld hebben. Hij kan rust noch duur hebben, totdat hij weet en er ook de verzegeling van heeft: de zonde is van u weggenomen, uw misdaad is bedekt, het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, Ik heb voor u een eeuwig genadejaar doen komen.

O, welk een vreselijke helleangst kan menigmaal een ziel overvallen bij de ernstige vraag: Zult u waarachtig God in gerechtigheid aanschouwen? Van boven is alles zwart, voor de voeten is een afgrond; van boven dreigen verterende vuurvlammen, beneden worden gehoord donderslagen; van Boven volstrekt geen antwoord, beneden niet het minste houvast. Het van God gescheiden-zijn ervaart men in al zijn verschrikkingen; men gevoelt de last der zonde zwaar op zich drukken; allerwege is dood en wederom dood; en schijnbaar niet de minste doorbreking van het licht Gods om ons te verlichten, evenmin enige toenadering van ons tot het licht; er gaapt veelmeer een duistere kloof; stort men daarin, dan is het voor eeuwig gedaan, dan is men voor eeuwig verpletterd. Spreekt u mij in die toestand van geloof: ach, ik weet in zulk een nood niet wat geloof is; ik kan niet geloven, ik kan mij niet op iets verlaten, waarvan ik niet weet of het wel voor mij zeker, of het wel voor mij te vertrouwen is. Nu, gij aangevochtene ziel, de kloof, waarvoor u siddert, is geen kloof; aarde en hemel zijn voor u vergaan, opdat u het Lam aanschouwt, het Lam Gods, Dat ter Rechterhand der Majesteit Gods gezeten is in de Troon met genade en genezing.

Is er dan ook nog genade voor mij? "Een ieder, die de Zoon aanschouwt en zich op Hem verlaat", zo luiden de woorden onzes Heeren. Liefelijk Evangelie: "Een ieder, die de Zoon aanschouwt." Immers de Heere spreekt hier niet van werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben; daarvan spreekt Hij, dat wij Hem aanschouwen, betrachten zullen, en sluit niemand van onze buiten. Wat voor werken had Israël, toen het door de vurige slangen gebeten was? Het volk had zonde; maar toen luidde het bevel Gods: "Maak u een vurige koperen slang en stel ze op een stang; en het zal geschieden, dat al wie gebeten is, als hij ze aanziet, zo zal hij leven." (Num. 21:8) Ja, dat zal ook wel waar zijn, dat al wie de Zoon aanschouwt, zal leven en zeggen: "Ik ben genezen, want ik heb vergeving mijner zonden." Daarom vatten wij ook moed, om ons op Hem te verlaten, want waarachtig en getrouw is Hij. Zo wij maar de rechte Heere Jezus aanschouwen; niet de Heere Jezus, die de wereld heeft, en die degene veel in de mond hebben, die met werken omgaan en nochtans voor elk goed werk onbekwaam zijn. De zodanigen behagen God niet, want zij willen met hun Heere Jezus Hem van de troon stoten, om zichzelf te handhaven, zij zijn ook allen mensen tegen. Evenwel op die Jezus, Die de Zoon is, kunnen wij ons verlaten voor de tijd en voor de eeuwigheid.

De rechte Jezus heeft evenwel een gedaante, evenals de slang in de woestijn had; daarom kan Hij ook aan menigeen niet behagen, ja, wil ook aan niemand van onze behagen, tenzij wij, door de verschrikkelijkste nood gedreven, wel bekennen moeten, dat juist Hij de rechte Heiland en de overste Leidsman en Voleinder van onze zaligheid is. De rechte Jezus is geen heilige, zoals het roomsgezinde vlees Zijn heiligen heeft, maar zulk een, welke God "zonde voor ons gemaakt heeft", opdat wij zouden geworden zijn "rechtvaardigheid Gods in Hem." In het vlees van Hem, Die in het vlees gekomen is, Die zonde niet heeft gekend, heeft de zonde uitgewoed en zichzelf teniet gemaakt, daar zij Hem wel kon doden, maar niet overwinnen. Zo is dan onze zonde uit het midden weggedaan; en hoe zij ook in ons binnenste woede, wij hebben Hem aan te zien als de Drager der zonde en als de Overwinnaar der zonde, en onszelf als vlees van Zijn vlees en been van Zijn benen, en hebben het daarvoor te houden, dat de zonde ook in ons vlees uitgewoed heeft, omdat wij in Hem zijn, één lichaam met Hem. Daar zal de zonde Weliswaar te meer bij ons beginnen haar macht te tonen en te woeden, opdat wij de waren Jezus maar niet als de Overwinnaar der zonde betrachten en aan Hem vasthouden, veelmeer aan Hem geërgerd worden; dan zullen wij ons evenwel door de zonde niet laten verbijsteren, maar te meer onverzwakt op Hem blijven zien; dan zal wel de zonde ten laatste moeten ervaren, dat het bij zulk een volstandig blijven bij de genade van Jezus met haar heerschappij gedaan is.

Indien wij op deze wijze de Zoon aanschouwen, dan zullen wij wel ondervinden, dat wij ons op Hem kunnen verlaten. Harten en hoofden dan naar Boven! Ziet vrolijk opwaarts tot God! U gevoelt u Weliswaar ras neergeworpen, God wordt niet gezien, Gods heiligheid echter wordt erkend; aanklachten van allerlei aard legeren zich als zo vele wolken rondom de Troon, pijlen van de bozen aanklager verwonden het hart midden in zijn opvaart; duizend "ja- maars" houden ons ten onder. Wij zijn immers stof, aarde en as, mensen, zondaars! Hoe, wij tot God heen? Hoe, wij eeuwig bij God wonen? eeuwig, eeuwig zijn zaligheid genieten? Zal dat geen droom zijn? Is het ook wellicht verbeelding? Zal het waar zijn? Het Woord, ja, dat zegt' het; maar: is het wel voor mij? Zal ik mij niet in mijn verwachting bedrogen hebben? O, het is haast te veel, ik durf het nauwelijks hopen! Is er dan geen verdoemenis meer voor mij? Is dan God mij waarlijk genegen? Ik heb toch niets dan zonde, ik had gisteren ook niets dan zonde, en wat zal het morgen zijn? En wat zegt de Wet? En o, ik lees toch allerwege in de Schrift, dat zonde en God elkander niet verdragen. In de hemel is alles heilig, heilig! En hoe kan dan daar een zondaar binnen komen?

O, beangste ziel! aanschouw uw Heere en Verlosser! Wanneer gij uzelf aftobt en plaagt om van de zonde vrij en los te komen, en u ervaart het: nee, het is alles te vergeefs; nee, het wil u niet gelukken; waarover u heden hete tranen stort, zie, dat zoekt u morgen zelf weer op; o, aanschouw de Zoon en verlaat u op Hem.

Laat toch de gedachte varen van tegen de zonde bestand te zijn, en haar te kunnen overwinnen, zij is u te machtig. Zoek geen grond der zaligheid in werken of in een met veel strijd verkregen heiligheid; u zult die geenszins vinden. Verlaat u op Hem, zoals de Israëliet zich verliet op het rund of op het lam, waarop hij zijn zonde wierp. Zo is het overeenkomstig Gods gebod, Wet en bevelen, en u zult wel ondervinden, wat Zijn Geest vermag.

III.

Of zal men er bedrogen bij uitkomen, als men zich op Hem verlaat? Als men zich daarop verlaat, dat Hij onze zonde gedragen heeft, dat Hij onze zonde is, en wij zijn heiligheid zijn? Zal men daarbij ten laatste evenwel nog de dood vinden? Zo spreekt de Heere: "Dit is de wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft, dat een ieder, die de Zoon aanschouwt, en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe." Wat vraagt u naar Gods wil, of u overeenkomstig denzelven zijt of niet? Wat vraagt u naar Gods Wet en geboden, of u dezelve gehouden hebt of niet? Vraagt naar de Wet van het Rijk van Zijn genade! Ziet, dit is de rijkswet van onze God, dit is Zijn wil: eeuwig leven. Voor wien? Voor een ieder, die de Zoon aanschouwt en zich op Hem verlaat. Daaraan kunt u nu weten, hoe het in de hemel, in de hemel der heerlijkheid en der heiligheid, opgenomen wordt, wanneer gij u op de Zoon verlaat, te weten: dat zulks aldaar goed opgenomen wordt en aldaar dit woord des welbehagens vernomen wordt: die arme worm Jakobs daarbeneden wandelt zeer heerlijk in Mijn geboden en laat volstrekt niet af van Mijn rechten, maar hij doet naar dezelve; want hij aanschouwt de Zoon en verlaat zich op Hem; daarom zal hij, zo waarachtig als Ik God ben, eeuwig leven hebben, en niemand zal hem uit Mijn hand rukken; ook niets in de hemel noch op de aarde zal het daarheen brengen, dat deze wil veranderd worde; dit zweer Ik bij Mezelf, en het zal Mij niet berouwen.

Nu zou ik toch wel willen weten, of zonde, dood, duivel en wereld machtiger zijn, dan zulk een wil Gods? God is toch de allerhoogste Rechter, en bij Hem wordt alles beslist als bij de hoogste rechtbank. Als Hij Zijn vonnis heeft geveld, dan is er geen hoger beroep meer; als van Zijnen Troon de uitspraak luidt: "De Heere scheidte u, u satan! Ja, de Heere schelde u, Die Jeruzalem verkiest! Is deze niet een vuurbrand, uit het vuur gerukt?" (Zacharia 3: 2) Dan moet de aanklager der broederen verstommen en met zijn eigengerechte en huichelachtige helpers in de hel wegkruipen; maar het wormpje Jakobs krijgt hij niet in zijn macht; dat moet hij voor de Troon laten, en het zien, dat het vrijgesproken is en hem de kroon der gerechtigheid geschonken wordt, dewijl het de Zoon aanschouwd en zich op Hem verlaten heeft.

Daarom dan gij, die de Zoon aanschouwt en u op Hem verlaat, u hebt er volstrekt niet aan te twijfelen, of dit uw doen in de hemel goed opgenomen wordt; want hier, in deze woorden, verneemt u de verzekering uws Heeren, dat juist dit Gods wil is, en u daarin naar Gods hart zijt, dat u de Zoon aanschouwt; en u hebt daarvan niet alleen de verzekering, dat zulks Gode welgevallig is, maar bovendien, dat het Gods wil is, dat u op deze wijze eeuwig leven zult hebben; zodat het de vijandige machten, der zonde, de duivel, de dood niet zal gelukken u in hun macht te houden of u weer in hun macht te bekomen. Want in de hemel wordt niet boekgehouden naar de wijze der mensen, zodat ook daar zou gezegd worden: zo en zoveel schuld heeft hij, maar ook zo en zoveel heeft hij te vorderen. In de hemel heet het niet: hij heeft zo en zoveel zonden, maar daarentegen ook zo en zoveel goede werken, als honden die tegen elkander in de weegschaal gelegd worden; nee, in de hemel heet het: *Deze mens heeft vele grote en zware zonden en ontelbare schulden, maar hij aanschouwt de Zoon en verlaat zich op Hem, derhalve zal hij niet in het verderf neerdalen en geen verdoemenis zien.* Want juist daartoe is de Zoon in de wereld gezonden, om de ganse zonden- en schuldenlast op Zich te nemen. Zo heeft dan de Zoon de zonde en de schuld. En als nu deze mens Hem aanschouwt als zulk een en zich op Hem verlaat, zo handelt hij daarin juist naar Mijn Wet en Mijn geboden; zo hebbe hij dan ook het leven, hetwelk is in Mijn Zoon! Zo hebbe hij het eeuwiglijk! Dat zal geen duivel hem ontroven, want hij doet Mijn wil en houdt zich daaraan; en daarom wil Ik ook in hem geen schuld of zonde zien, integendeel, daar hij Mijn Zoon aanschouwt en zich op Hem verlaat, zo zal hij ook niet beschaamd uitkomen, Ik zal hem er wel doorhelpen, dat hij de buit van Zijn vijanden niet

worden zal; immers daartoe heb Ik Mijn Zoon gezonden, opdat Hij een Verlosser zij van wat verloren is, en opdat voor eeuwig zalig zijn allen, die Zijn Naam aanroepen.

Derhalve, Mijn Broeder of Zuster, u moet goedsmoeds zijn, waar het u om Gods wil te doen is, en u moet weten, dat Gods wil dan door u gedaan wordt, wanneer u te midden uwer verlorenheid, wegzinkende voor het Woord Gods, de Zoon aanschouwt en u op Hem verlaat. Uw hart, de wereld, de duivel en uw geweten mogen u al voorhouden: "Indien u dat doet, dan bent u verloren, want dat is niet naar de wil Gods; eerst moet u heilig zijn en dan geloven; eerst de zonde verlaten en overwonnen hebben, en dan tot de Heere opzien"; de Mond der Waarheid zegt tot u: "Een iegelijk" het spreekt vanzelf: een ieder, die verloren is, aanschouwe de Zoon, en verlate zich op Hem, zo doet hij Gods wil, en zal het eeuwige leven hebben. Zo wil God het.

Trouwens, de Zoon kwam niet uit Zichzelf: de Vader heeft Hem gezonden. Daarin ligt juist de kracht. De Vader heeft Hem zo gezonden, dat Hij geworden is onder de Wet, en zo een vloek werd voor ons; de Vader heeft Hem zo gegeven, gelijk Hij aan Israël een lam gaf, dat het zonde werd voor zonde, terwijl het de zonde op zich nam en zo de zonde wegdroeg. De Israëliet aanschouwde dit lam, zoals het in het vuur der liefde opgenomen werd in de hemel; het lam voer met zijn zonde op, en hij ging naar huis zonder zonde en had leven, blijdschap en vrede. omdat de Vader de Zoon als zodanig gezonden, Hem ook in onze plaats op het altaar des kruises heeft laten sterven, zo kan het niet mogelijk zijn, dat Hij, de Zoon, aan het kruis vergeefs zou gestorven zijn; niet mogelijk, dat de Vader Zijn doel niet zou bereiken. In zulk een Goddelijk bestel en uitwisselen der dingen ligt juist de vervulling van de Wet en van alle geboden, alsmede de waarborg van het eeuwige leven. te weten daarin. dat een ieder uwer aanschouwd hebbe zijnen in het vlees gekomen Verlosser en ook op Hem zich verlaten hebbe. Wie op Hem ziet en niet op zijn zonde, wie zich op Hem verlaat en niet op eigen werken, die zal ook wel gewaar worden, dat er een weg der heiligheid is, welke toch niet dan zonde is, en dat iemand menen kan, geheel en al vol zonden te zijn, en dat ook belijdt, en de zodanige nochtans een heilige man of een heilige vrouw is.

Wie de Zoon aanschouwt en daarbij volhardt, die zal zich ook wel spoedig van allen verlaten zien; hij zal wel ondervinden, dat de zonde zelve, uit spijt van niet met hem voorwaarts te kunnen komen, hem de scheidbrief geven zal. Het vriendelijk Aangezicht Desgenen, Die voor ons aan het kruis heeft gebloed, het Aangezicht van Hem, Die alles heeft overwonnen, omringt dengene, die aan het aanschouwen blijft, met allerlei vrucht der gerechtigheid en met allerlei vrede in de Heilige Geest, met volkomen verzekerdheid; en eer hij het vermoedt, is hij binnen, bij Hem in de hemel voor altoos, om in eeuwigheid te prijzen en te loven zulk een wil, die hem heeft zalig gemaakt. AMEN

Deze leerrede is gehouden te Elberfeld de 13. Juni 1847 's voormiddags.